

Životopis Anny Jiříčkové, nar. 6. června 1946 v Ostravě

Paní Anna Jiříčková, rozená Korpasová, je dcerou Oldřicha Korpase, oceněného in memoriam čestným občanstvím města Ostravy za účast v protikomunistickém odboji. V roce 1954 byl odsouzen pro údajnou velezradu k deseti letům vězení, roku 1960 propuštěn na amnestii a poté znovu zatčen v roce 1961. Ve vězení strávil dalších šest let, až do roku 1968, kdy byl propuštěn podruhé.

Anička se narodila do harmonické rodiny, na svět přišla jako druhá nejstarší ze sedmi dětí 4. června 1946. V rodině už byla její starší sestřička Lída, následně se v rychlém sledu narodily další děti, Oldřich, Eliška, Jiřina a Emilie. Nejmladší ze sourozenců, Toník, přibyl do rodiny až po tatínkově propuštění.

Bylo jí osm let, když komunisté jejího tatínka zatkli poprvé. Vzpomíná, jak si se svými sourozenci hrála na prostranství před branou Urxových závodů, krátili si čas při čekání na tatínka. Všichni už odešli z práce domů, ale tatínek pořád nešel. Bylo před Vánocemi roku 1954. *„Tak my jsme tam čekali na toho tatínka, že ho konečně dovedeme domů, že, a mezitím odjelo akorát jedno takové auto černé, a to jsme nevěděli, že tam v tom autě byl tatínek s těma STBákama.“*

V roce 1960 tatínka sice pustili na amnestii, doma se však moc neohřál, po propuštění zůstal na svobodě jen pár měsíců a nato byl opět zatčen. Anička byla tehdy čerstvě patnáctiletá, mohla tedy být předvolána k výslechu. Dodnes si živě pamatuje obrovskou místnost, stůl s lampou, židli, psací stroj a malou židličku, na kterou si měla sednout. V rohu pak bylo ve výši sedu zazděné prkno a za ním zeď, ta hrála všemi barvami, především odstíny hnědé. Každému muselo být jasné, že právě tam mlátili vyšetřované. Výslech byl pro mladou dívku nesmírně traumatizující, přesto ale, když jí byl předložen protokol z výslechu, vzpomněla si, jak ho má podepsat, aby se s ním po jejím odchodu už nedalo manipulovat. *„No, a ještě bylo to tak, že když jsem na to šla, tak ještě mi říkala babička, až ti předají protokol, který máš podepsat, tak to podepiš hned pod tím, jak končí ty řádky. Tak já jsem to tak udělala, no ti byli úplně na větvi. No ne, ona už je obeznámena“*

Rodina prožívala těžké časy pod neustálým dohledem StB, jeden z jejích příslušníků dokonce chodil přesvědčovat maminku, aby se s tátou rozvedla, že stejně bude odsouzený a z kriminálu se nevrátí. Navíc jí tvrdili, že bude zbavený všech občanských práv a nebude se moci ani vyjádřit k tomu, jestli s rozvodem souhlasí. *„Maminka, když se ho (příslušníka) zeptala a co děti, no ty dáme do dětského domova. (...) Tátovi v kriminále vykládali, na děcka nespolehejte, až se vrátíte zpátky nebudou se k vám znát, budou po vás plivat. Budou po tobě plivat, oni jim tykali.“*

Maminka ztratila práci, musela živit sedm dětí, peněz ale bylo málo. Hodně pomohl strýc Josef, který si děti nechal napsat na sebe, takže rodina nepřišla o dětské přídavky. Jeden z nejtěžších momentů popisuje paní Anna Jiříčková takto: *„Já si vzpomínám, že jednou maminka říkala: „Děcka, pomodlete se, já už mám na zítřka jenom na mléko a chleba. A já jsem šla ráno pro to mléko a chleba, než jsem šla do školy. A všimla jsem si, že máme ve schránce nějakou obálku a pošta chodila až tak kolem jednácti před polednem. Tak jsem říkala mamince, že máme něco ve schránce. Tak mi dala klíček a běž se tam podívat. Já jsem donesla obálku a v té byla stokrúna.“*

Když se tatínek vrátil z vězení poprvé, bylo to nádherné období, byl to pořád ještě jejich tatínek. Po druhém návratu přišel úplně jiný člověk, zlomený a nemocný. Sověti věděli, že když člověka zatknou podruhé, spíše ho zlomí. Neustálé konflikty s rodinou, odcizení, nedůvěra a hádky byly na denním pořádku. Těsně před tatínkovou smrtí se rodina sice usmířila, ale smutek a hořkost si Oldřichova dcera v sobě nese dodnes.

Anna Jiříčková se kvůli kádrovému profilu nedostala na střední školu, později se jí ale podařilo dálkově vystudovat obor farmaceutický laborant, takže mohla pracovat v lékárně a později pro zemědělskou a potravinářskou inspekci.

Ačkoli komunistická zlovůle výrazně poznamenala život rodiny, žije paní Anna Jiříčková krásný a naplněný život. Kromě tří, dnes už dávno dospělých dětí, Pavly, Petra a Karla, jí radost dělá i osm vnoučat. I když s manželem Pavlem v devadesátých letech koupili a opravili dům v Orlovicích u Vyškova, do kterého se přestěhovali, s ostravskou částí rodiny je stále v častém kontaktu. Ať už se jedná o oslavy narozenin, společná setkávání o Vánocích a Velikonocích nebo o pravidelné hovory všech žijících sourozenců každou neděli na Skypu.